

1

– Stai! Măinile sus!

Smuls din puținele gânduri care mă bântuie la această oră de seară, mă supun mașinal ordinului. Chiar dacă am o privire cu o rază medie de acțiune, tot observ cum în fața mea un lungan de aproape doi metri, îmbrăcat într-un trenchi zdrențuit, ud learcă, îndreaptă spre mine un pistol cu capse. Câțiva trecători care au văzut scena pufnesc în râs. Sincer să fiu, au și de ce! Dar nu recunosc asta decât în forul meu intim. Care, chiar dacă nu e la fel de impunător ca Forul lui Traian, merită totuși respect.

– Ce vă hliziți? îi reped eu și-mi vâr în grabă mâinile în buzunare, ca și cum mi-aș căuta țigările. Puțini oameni de pe planetă au în clipa de față o atitudine mai nonșalantă.

Dar vlăjganul din fața mea nu se astâmpără. Scoate de la brâu o trâmbiță, suflă în ea, o pune la loc și îmi arată un cuțit. Când îi văd lama tocită mă apucă și pe mine râsul.

– Vă omor pe toți! strigă lunganul.

Mă uit mai bine la el. Nu pare să aibă nici 30 de ani. Fața îi este plină de coșuri, iar firele de păr de pe obraz sunt rare și de o culoare brun roșcată. Pe trenchiul pe care-l poartă, cu greu ai putea găsi două petice de-același fel. Sub parpalac se zărește un costum ponosit și demodat.

Încă nu pricep ce hram poartă individul, dar mi s-a făcut lehamite de tot bâlciul și dau să trec mai departe. În clipa în care fac primul pas, pistolul lunganului păcăne și pe țeava lui ies câteva scânteii anemice. Sunt atât de

enervat din cu totul și cu totul alte pricini, încât nu mai am chef de noi motive de supărare. Îmi vine să-l iau pe imbecil de guler și să-l vâr în prima rigolă.

Când să-mi pun planul în aplicare, o voce de lângă mine susură:

– Lasă-l în pace! Nu vezi că-i țicnit?

Mă întorc și, pentru prima oară de când mă aflu în târgul ăsta prăpădit, simt că, la întrebarea filozofului dacă viața merită să fie trăită, răspunsul meu ar fi pozitiv. La numai câțiva centimetri de bombeurile mele se înalță cea mai sculpturală blondă pe care am văzut-o în viața mea. Cineva a migălit îndelung ca să-i așeze formele exact așa cum trebuie să le aibă o fată care vrea să-i înnebunească pe bărbați numai dacă le aruncă o privire. Ce mai încolo și-ncoace, are un corp diplomatic! Poartă o pelerină roșie, iar în piciorușe niște cizmulițe de cauciuc de aceeași culoare. Într-o mână ține o poșetă minusculă, în cealaltă o umbrelă transparentă. Prin ea i se zărește fața albă în mijlocul căreia se înalță un năsuc nostim.

– Hei, exclam eu, plăcut impresionat. De unde-ai răsărit? Ai din partea mea nota 10 la impresia artistică. Doar la Asigurări am mai văzut fete atât de frumoase. N-am citit însă nicăieri că în orașul ăsta s-ar ține finala concursului pentru Miss Univers. De altfel, din moment ce exiști, nu văd ce rost ar mai avea să vină și celelalte pretendente la titlu. Dacă ar sta acasă, și-ar economisi timpul și banii.

Între timp, lunganul și-a pus pistolul într-un ham de piele fixat sub trenchi. Un surâs blând îi luminează fața când suflă iar din goarnă. Sunetele sunt stridente, dar lui puțin îi pasă. Dacă l-ar întreba cineva ce-a făcut cu câteva clipe mai înainte, sunt sigur că nu și-ar aduce aminte decât vag. Se îndepărtează în viteză, călărind un cal imaginar.

– Da, da, zic eu uitându-mă cum pășește de-a dreptul prin bălți, doar știam de mult că în fiecare târg există un nebun, o femeie fatală și un dur. Trebuie să înțeleg că pe primii doi i-am întâlnit.

– Nu-ți doresc să dai ochii cu al treilea, șopotește ea la fel de leneș, încât mi se face brusc somn și știu exact și ce pernă mi-aș dori pentru o astfel de

ocazie. Dacă tot te-am salvat de la moarte, ți-ai putea dovedi recunoștința oferindu-mi ceva de băut.

– Bănuiesc că nu te-ar aranja o citronadă, bombăn eu, gândindu-mă la diurna pe care o am.

– Mă tem că nu.

Oftez și zic:

– Uneori sunt foarte maleabil și ductil. Unde mergem?

2

Dar ce, fraților? Ați crezut c-am mierlit-o?*

E drept că prăpastiile noastre n-au ajuns încă într-un asemenea stadiu de civilizație încât să fie căptușite cu saltele relaxa pentru cei care sunt aruncați în ele. Însă, cu un dram de noroc, mai poți să nu faci o inspecție definitivă pe lumea cealaltă.

Două luni am stat în spital și zău dacă aveam prea multe porțiuni din trup rămase neacoperite de ghipsuri și bandaje. Dacă aș fi știut însă ce mă așteaptă în continuare, m-aș fi vârat în învelișul de ipsos cât mai adânc, ca să nu mă găsească doctorii când ar fi vrut să mă scoată din el. Se pare că n-am reușit să le fac o impresie prea bună din moment ce-au vrut să se descotorosească de mine cât mai repede. Dacă stau și mă gândesc, cam aveam dreptate. Cum să le pară agreabilă prezența mea dacă într-o dimineață, când mă credeam singur în rezervă și mi-era urât, m-am apucat să cânt ușurel un cântec auzit în sala de așteptare a unei gări și care începea cam așa:

Ce bine e să ai către amiază
O ladă cu berică Radeberg
Din care să îți torni, fără emfază,
Să pari curat precum un iceberg!

* La sfârșitul romanului *Atac în bibliotecă*, primul roman în care apare, Andrei Mladin se prăbușește cu mașina într-o prăpastie.

Întâmplarea a făcut ca, în ziua respectivă, vizita de dimineață să fie condusă chiar de către directorul spitalului, un bătrânel care auzea prea bine pentru vârsta lui. Până să-mi dau seama că o întreagă liotă de doctori și surori se holbează la mine, unii indignați la culme, alții abia ținându-și râsul, și s-o dau pe altă melodie, mai languroasă, cum ar fi *Pe umeri pletele-ți curg râu* sau *Pe strada mea e toamnă iar*, directorul s-a făcut roșu la față de mânie și a răcnit de-a auzit toată instituția pusă în slujba sănătății populației:

– Scoateți-l imediat din ghips și din spital pe impostorul ăsta! N-are nici pe dracu'!

De ce l-o fi deranjat cântecelul, nu știu nici azi. Poate am cântat fals. Deci: zilele frumoase au zburat repede. Cel mai rău îmi pare de un cadru medical de-acolo: sora Aneta. Vârsta: 30 de ani. Înălțimea: 1,65; greutatea: 52 kilograme. Mersul: ceva ca-n filme. Sora asta avea probabil o slăbiciune pentru cei în ghips, altfel nu-mi explic de ce se tot fâțâia pe lângă mine și-mi aducea tot soiul de bunătăți. Când mă ajuta să mă dau jos din pat, aveam senzația că o apucă leșinul și că mai curând eu trebuie să-i călăuzesc pașii în viață. Ceea ce, trebuie să recunosc, mă străduiam să și fac, cu destul succes, de altfel. Era cât pe-acți să promovez și-un sentiment.

La despărțire mi-a spus doar atât:

– Aș putea să-ți urez să nu mai cazii în nicio prăpastie. Ei bine, dacă aș ști că după aia tot aici te aduc, nu ți-aș mai dori așa ceva.

S-a întors brusc, pe tocurile ei înalte, și s-a îndepărtat legănând molatec din șolduri. Amintirea șasiului ei îmi bântuie și azi memoria.

După câteva zile m-am dus la redacție.

Daraghie druzia, dacă nu-l cunoașteți pe redactorul meu șef, să știți că pierdeți mult.

E un omuleț de vreun metru șaizeci iar când stă la birou, pentru a părea mai impozant, își pune pe scaun câteva volume dintr-o enciclopedie străină. Vorbește numai în șoaptă, încât trebuie să-ți încordezi binișor auzul pentru a pricepe ce spune. Nu l-a văzut nimeni enervat vreodată. Are și o vorbă:

– De ce să mă supăr eu de prostia altora? N-au decăt să-și facă sânge rău ei.

Dar te arde la salariu, pardon, la retribuție, de nu te vezi, dacă nu-i aduci la timp articolul.

– Deci, dumneata te apuci să prinzi criminali de unul singur, mi-a spus el în loc de bună ziua, cu o voce temperat-continentală. Ce chestie! Nu știam de ce te-am luat la *Flacăra*. Recunosc că m-am pripit.

Și, ca să-mi mai iasă gărgăunii din cap, m-a trimis o lună pe teren, să scriu reportaje din agricultură.

De-aia mă aflui eu acum în orașelul Marna, unde mi-am stabilit reședința pentru o lună și de unde plec zilnic cu autobuzul în câte o comună învecinată să văd ce mai fac culturile rămase pe câmp.

E o vreme să nu trimiți un reporter pe teren. Un octombrie rece își revarsă apele peste orașul care parcă de veacuri e în ceață. Casele par construcții ireale atunci când se aprind noaptea puținele becuri lăsate pe străzi.

Dar în bărulețul Tosca, unde am intrat cu blonda, e destul de plăcut și, lucru de mirare, nu e nici multă lume. Barmanul, un tip înalt și uscățiv, ne întinde cu vădită silă două pahare de coniac Drobeta, pe ale căror margini a pus zahăr. Doamne! Cât rafinament!

– Cum te cheamă? mă întrebă puicuța după ce soarbe agale din licoarea galbenă. Tare am impresia că are o densitate mai scăzută decât cea prevăzută de lege! (Coniacul, nu puicuța).

Și-a scos pelerina de ploaie și a rămas într-o rochie care, al naibii să fiu dacă se străduiește să-i ascundă relieful extrem de accidentat. Găsești la ea de la văi ispititoare până la culmi semețe. E o îngemănare de forță și de delicatețe în făptura asta, cum rareori mi-a fost dat să văd. Mă întreb o clipă care dintre laturi îmi place mai mult, oftez negăsind un răspuns definitiv și-i comunic datele din buletin ca și cum aș completa un formular la cadre.

– Numele mi-e Mladin. Cognomenul – Andrei. Ziarist din Bucureștiul nostru iubit, unde azi negura s-a risipit, cum zice vechiul cântec. Necăsătorit. Am greutăți în familie: două haltere de câte 5 kilograme. Am făcut armata la infanterie, ca pușcaș mitralior. Cam așa e pedegree-ul meu.

Nici măcar nu clipește când îmi răspunde:

– Eu sunt Mirela Nisipeanu... Laborantă.